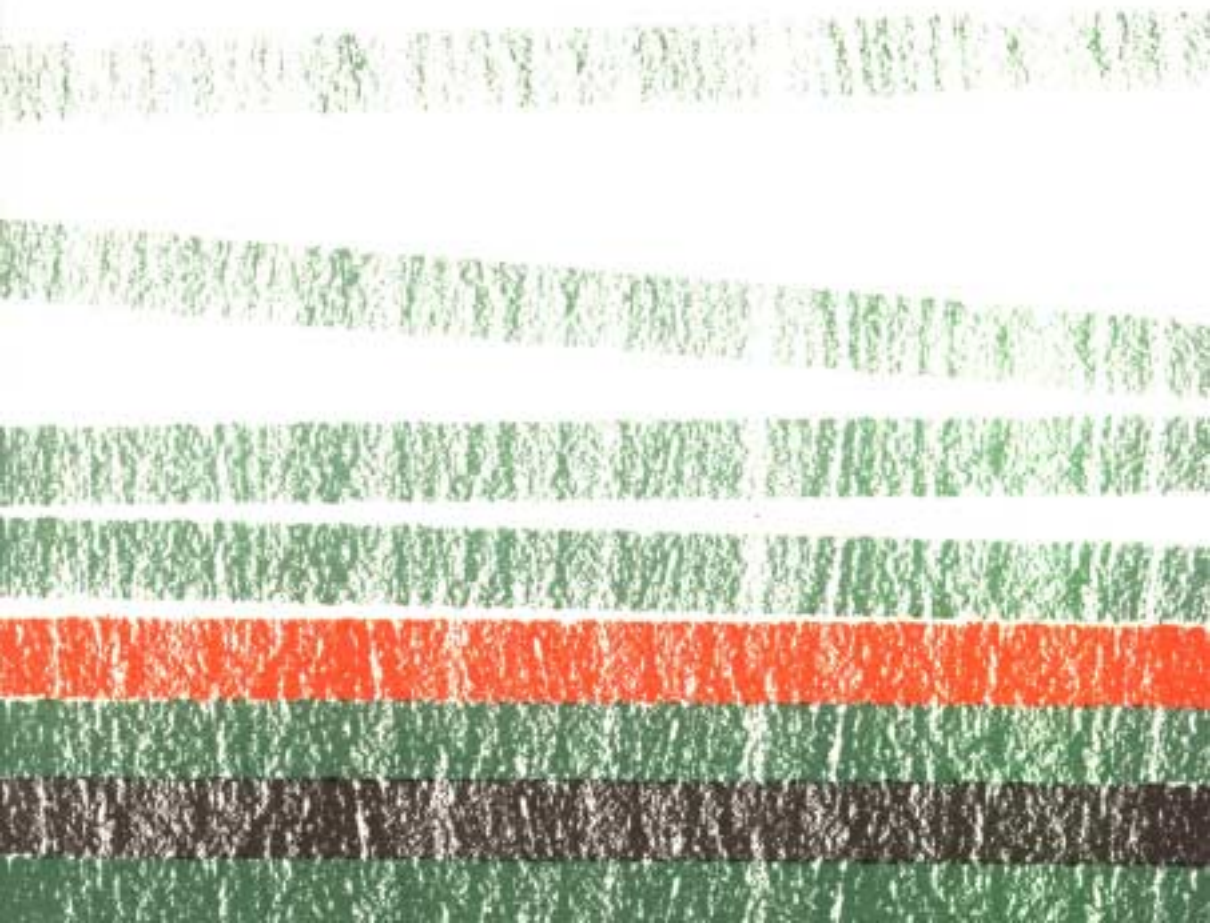

OP HOGER GROND

j.e. van den brink

4

op hoger grond

j.e. van den Brink

4

www.rhemaprint.nl

het doel van God en de weg van Jezus!

Het doel

Wanneer u dit boekje leest, komt u in contact met de gedachtenwereld van de volle-evangeliegemeenten. Natuurlijk kan ik u slechts enkele facetten van onze geloofsinhoud meedelen, maar ik bid dat het niet bij deze eerste kennismaking blijft, maar dat u de getoonde heilsweg verder zult onderzoeken in Gods Woord. In mijn jeugdjaren hoorde ik in de kerk, waarin ik grootgebracht werd, dikwijls de uitdrukking: het gaat om de ere Gods en als Hij maar aan zijn doel komt. Wat men daar eigenlijk mee bedoelde, heb ik nooit begrepen.

Toen in mijn kennissenkring een oude man op zijn sterfbed lag, waren zijn woorden: 'Het is niet erg dat ik verloren ga, als God maar aan zijn eer komt'. Later begreep ik op wat voor grote onkunde aangaande de bijbelse waarheden deze verschrikkelijke uitspraak gebaseerd was.

Ik heb een zoon die fijn-instrumentmaker is. Wat is nu zijn eer? Natuurlijk dat hij goede precisie-werktuigen vervaardigt of ze als nieuw herstelt. Zo is het ook met God. Hij is de schepper van de mens en heeft deze 'bijna goddelijk gemaakt', zegt David in Psalm 8. De schepping is echter door de zonde en door de ziekte aangetast en beschadigd, maar de Schepper vindt er

behagen in haar geheel te herstellen en haar op een hoger niveau te brengen dan zij ooit geweest is.

De verkondiging van het volle evangelie heeft in de eerste plaats deze doelstelling: het herstel, de genezing, de bevrijding en de verlossing van de verziekte en door de zonde aangetaste mens. De apostel Paulus drukt dit in 2 Timotheüs 3:16,17 zo uit: 'Elk van God ingegeven schriftwoord is ook nuttig om te onderrichten, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de gerechtigheid, opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed werk volkomen toegerust'. Dit is duidelijke taal. De zondige, verworpen, geestelijk misvormde mens kan door het evangelie van Jezus Christus veranderen in een gaaf persoon, die in staat is goede werken te verrichten.

Op de vraag wat goede werken zijn, is het antwoord: alles wat Jezus gedaan heeft, zal hij dan ook doen. De apostel beled niet dat de mens een zondaar blijft tot zijn dood, want voor zo'n uitspraak is geen geloof in God nodig, maar toonde een weg die naar een heerlijk doel voert. Jezus sprak in zijn bergrede: 'Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is' en Hij getuigde ook: 'Alle dingen zijn mogelijk voor wie gelooft!'

Menselijke onmacht

Er zijn nog vele mensen die verlangen het goede te doen. Zij willen niet liegen, niet stelen, niet echtbreken of onreine dingen doen, niet hoogmoedig of afgunstig zijn. Hun wens is dat hun kinderen rechtschapen mannen en vrouwen worden, die in de maatschappij een eervolle plaats innemen. Zij

zouden het verschrikkelijk vinden, indien hun jongen een dief, een drankzuchtige, een homofiel, of een nietsnut werd, of wanneer hun dochter terecht zou komen in een opvoedingsgesticht. Zij hopen op gave en gezonde kinderen.

Voor zulke mensen die het goede zoeken naar lichaam, ziel en geest, die zoals de bijbel zegt 'honger en dorst naar de gerechtigheid', heeft de Here Jezus zijn evangelie gegeven. Zij zoeken immers wel het goede, maar zij weten dat zij, noch hun kinderen capabel zijn er veel van terecht te brengen. Zij struikelen en zondigen telkens weer. Zij doen hun best, maar het lukt hun niet. Ik denk aan wat de apostel Paulus eenmaal van zichzelf erkennen moest, toen hij het evangelie van Jezus Christus nog niet kende: 'Want niet wat ik wens, het goede, doe ik, maar wat ik niet wens, het kwade, dát doe ik. Indien ik nu datgene doe, wat ik niet wens, dan bewerk ik het niet meer, maar de zonde, die in mij woont' (Rom. 7:19,20).

Paulus had een uitstekend inzicht in de oorzaak van het kwaad in hem. Er is een vijand van de mens in de onzichtbare wereld, die hem verleidt en dwingt slechte dingen te doen. Hoe vaak neemt iemand zich niet voor zijn drift te beheersen en niet meer lelijk tegen zijn vrouw en kinderen te zijn? De geringste aanleiding kan hem echter toch in woede doen uitbarsten. Ondanks zijn goede voornemens zich te beheersen, tuint hij er steeds maar weer in.

Als een kind een driftbui krijgt, kun je het natuurlijk een pak slaag geven, maar de dokter zal u adviseren dit niet te doen, want 'zo iets komt over hem'. Met klappen attaqueer je een kind, dat in de onzichtbare wereld al

overvallen wordt, ook nog vanuit de zichtbare wereld. Wij spreken immers van een aanval van drift. Er zijn mannen die erg veel van hun vrouw houden en toch moeten ze telkens begerige blikken werpen op andere vrouwen. Zij willen dit niet, schamen zich ervoor en toch kunnen ze het niet laten.

Zo zijn er mensen die een prooi zijn van depressieve gevoelens of van angstvoorstellingen. Hun verstand zegt dat hiervoor geen reden is en dat zij hieraan niet moeten toegeven. Toch blijven ze neerslachtig en zitten telkens diep in de put. Het zijn de onzichtbare machten die hun blijdschap ontroven en hun ziel beschadigen. Je hoort ze zeggen: 'Het is voor mij te laat, van mij komt niets terecht, het gaat altijd weer mis. Ik durf niet meer alleen te zijn. Ik geef het maar op, ik wou dat ik maar dood was'. Zij hebben niet in de gaten dat er geesten uit de afgrond in hen gedrongen zijn en dat de doodsmachten door hen heen spreken. Deze demonen brengen hun klimaat met zich mee. Hun eigen angst, hun ellende, hun onreinheid, hun duisternis projecteren zij in hun slachtoffers. Dezen worden zo verleugend dat zij menen zelf zo te zijn. De overweldigde zegt dan: 'Ik ben nu eenmaal zo en ik kan mij niet meer veranderen'. Maar God zegt nergens in zijn Woord dat het voor iemand te laat zou zijn of dat hij zich niet bekeren kan, of dat hij onverbeterlijk is. Dat is taal van de boze en hij dwingt deze negatieve woorden uit te spreken. In zo'n situatie riep de apostel het uit: 'Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?' Hij bad hetzelfde als Jezus ons in het 'Onze Vader' leerde bidden: 'Verlos ons van de boze'.

Wie weet dat hij total loss is, moet dan ook totaal losgemaakt worden. De boeien moeten verbroken worden en de gevangenisdeuren opengeworpen.

De kwade kostgangers die uw levenshuis ruïneren, moeten uitgeworpen worden en de Geest van God moet woning in u maken. Op de vraag: 'Wie zal mij verlossen uit dit lichaam, dat door boze geesten gedirigeerd wordt?' klinkt het antwoord: 'Ik dank God door Jezus Christus, onze Here!' (Rom. 7:24,25).

De methode van Jezus

Enige tijd geleden werd mij in het programma 'Zienswijze' voor de televisie gevraagd, of ik geloofde dat de wereld bezeten was. Ik antwoordde dat de wereld bezet gebied is. Toen Adam aan de duivel gehoorzaamde, schonk hij de heerschappij over de aarde aan de boze. De slagboom werd weggenomen en de onreine geesten met satan aan het hoofd overstroonden de wereld. Op deze wijze werd de aarde vervloekt, dat betekent prijsgegeven aan de boze geesten. Voortaan was satan 'de overste dezer wereld'. Hij kan zeggen: 'Zij is mij overgegeven' (Luc. 4:6).

Uit de laatste oorlog weten wij goed, hoe een bezetter handelt. Hij tracht het onderworpen volk met mooie praatjes te verleiden of als dit niet lukt, door geweld te dwingen hem te gehoorzamen. De verzetsgroepen, die weerstand durven bieden en weigeren de wetten van de bezetter te gehoorzamen wacht een genadeloze strijd. Hun eigen kracht is echter zo gering dat zij tenslotte ten ondergang zijn gedoemd, indien zij van buitenaf geen hulp ontvangen.

Jezus heeft ons tijdens zijn leven hier op aarde getoond hoe wij als verzetsstrijders kunnen standhouden en overwinnen. Zijn leer week af van

alles wat tot die tijd gepredikt was. Hij overhandigde zijn volgelingen 'de sleutels van het Koninkrijk der hemelen'. Hij gaf hun dus inzicht in de onzienlijke wereld, waar Hijzelf was en Zich nu op dit ogenblik ook naar het lichaam bevindt, waar de hemelse Vader die geest is, troont, waar de heilige engelen zijn, maar ook de duivel met zijn boze geesten.

In dit Koninkrijk der hemelen is het Koninkrijk Gods, maar ook dat van satan. Hier vinden wij de oorsprong van al het goede, maar ook van het kwade. Jezus en zijn discipelen hebben ons de ogen geopend voor deze onzienlijke wereld.

Paulus schreef hierover: 'Daar wij niet zien op het zichtbare, maar op het onzichtbare; want het zichtbare is tijdelijk, maar het onzichtbare is eeuwig' (2 Cor. 4:18).

Jezus raadde zijn volgelingen aan om eerst dat onzienlijke Koninkrijk te zoeken. Hij sprak: 'Verzamel u geen schatten op de aarde, maar in de hemel'. Met onze inwendige mens, dat is met onze ziel en met onze geest, zijn wij ook in deze onzienlijke wereld.

In Efeziërs 6:12 staat: 'Wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten'.

Jezus heeft ons een doeltreffende methode nagelaten, waarmee wij de zonde- en de ziekted machten kunnen overwinnen. Hij sprak tot zijn volgelingen: 'Als tekenen zullen deze dingen de gelovigen volgen: in mijn naam zullen zij boze geesten uitwerpen' (Marc. 16:17).

De volle-evangeliegerneenten onderscheiden zich van alle christelijke groeperingen doordat zij de woorden van Jezus serieus nemen en zij op dezelfde wijze ziekte en zonde willen overwinnen als hun Heer. Zij geloven dat de methode van Jezus niet verouderd is. De noden zijn dezelfde, de ellende is niet veranderd, de zonde en ziekte kwellen de mens nog steeds, maar Jezus is ook Dezelfde en zijn manier van herstel en redding is niet veranderd.

Op zekere dag kwam er bij Jezus een officier van het Romeinse leger met het verzoek of de Heer zijn verlamde bediende, die met grote pijnen op bed lag, wilde genezen. Jezus vroeg of Hij soms met hem mee moest gaan naar zijn huis. Het antwoord van deze militair was zeer merkwaardig. Hij zei: 'Here, ik ben niet waard, dat Gij onder mijn dak komt, maar spreek slechts een woord en mijn knecht zal herstellen. Want ik ben zelf een ondergeschikte met soldaten onder mij, en ik zeg tot de één: Ga heen, en hij gaat heen, en tot een ander: Kom, en hij komt, en tot mijn slaaf: Doe dit, en hij doet het' (Matth. 8:5-13).

Jezus verwonderde Zich over het inzicht van deze Romein. Zoals deze in de zichtbare wereld zijn commando's gaf en gehoorzaamd werd, zo deed de Heer in de onzichtbare wereld. Daarom sprak Jezus tot de hoofdman: 'Ga heen, u geschiede naar uw geloof. En de knecht genas, juist op dat uur', want de Heer had .deze ziektetochten gesommeerd heen te gaan en zij gingen.

Jezus kwam in de wereld 'opdat Hij de werken des duivels verbreken zou'. In Handelingen 10:38 staat: 'Hij is rondgegaan, weldoende en genezende allen, die door de duivel overweldigd waren; want God was met Hem'.

Op de vraag wat de Heiland dag aan dag uitvoerde, is het antwoord: 'Zie, Ik drijf boze geesten uit en volbreng genezingen, heden en morgen' (Luc. 13:32). Jezus was ook hierin ons tot voorbeeld, opdat wij zijn voetsporen zouden drukken, dat is de goede werken doen die Hij deed.

De vijand van God en de mens is de duivel met zijn boze aanhang. Jezus heeft tijdens zijn leven op aarde 'de overheden en machten ontwapend en openlijk ten toon gesteld en zo over hen gezegevierd' (Col. 2: 15). Hij heeft aangewezen wie de eigenlijke verwekkers zijn van zonde, ziekte en ellende.

Natuurlijk wil dit niet zeggen dat wij ook niet te rade zullen gaan met ons natuurlijk verstand. Wie bij iemand een onreine geest uitdrijft, zal hem tegelijkertijd moeten adviseren zijn pornografische lectuur op te ruimen en te verbranden. Wie de machten bindt bij zijn kind dat een driftbui heeft, zal ook de aandacht van zijn geestje trachten af te leiden door deze bijvoorbeeld op wat mooi speelgoed te richten. Wie de ziektedrachten weerstaan wil, zal ook bepaalde hygiënische voorschriften in acht moeten nemen.

Waar echter het menselijke kennen en kunnen tekort schieten, zal men zich ook volkomen mogen verlaten op de kracht en de wijsheid van de Geest Gods. De volle- evangeliechristenen houden zich aan de woorden en werken van Jezus Christus, want langs deze weg komt de verlossing van de mens.

Door de Geest Gods

Jezus sprak: 'Indien Ik door de Geest Gods de boze geesten uitdrijf, dan is het Koninkrijk Gods over u gekomen' (Matth. 12:28). Na zijn waterdoop in de Jordaan door Johannes ontving de Heer de Heilige Geest. Door deze Geest was Hij in staat de werken des duivels te verbreken. Door deze Geest openbaarde onze Heer het wezen Gods en de bedoeling des Vaders. Hij bad: 'Ik heb uw naam geopenbaard'. Hij toonde ons niet alleen de zwarte kant van het Koninkrijk der hemelen, maar ook de lichtzijde.

Aan het einde van zijn leven restte Jezus nog één taak, namelijk de schuld van de wereld weg te nemen, want deze maakt scheiding tussen God en de mens. Jezus stierf voor onze zondesuld en hierdoor werd het mogelijk dat de mens weer opnieuw contact kon krijgen met God.

Wie gelooft dat zijn zonden verzoend zijn door het bloed van het Lam Gods, mag nu ook de Geest ontvangen die onze Heer had en die Hem in staat stelde de werken Gods te verrichten. De volle-evangeliechristenen geloven dat Jezus ook hen nu nog doopt met de Heilige Geest. Zij ontvangen 'kracht uit de hoge', dat is kracht uit de onzienlijke wereld. Deze Geest woont in hen en zij ervaren zijn klimaat van vrede, blijdschap en gerechtigheid. Zij mogen nu getuigen: 'Wat ik niet wens, dat doe ik niet en wat ik wel wens, dat doe ik. Ik gelukkig mens! Nu doe ik het goede niet meer, maar de Geest die in mij woont'. Prijs de Heer.

gedachten Gods

Wanneer in de Kerstnacht het kind door liefdevolle handen in de voederbak gelegd wordt, heeft de verwerkelijking van de gedachten Gods aangaande de mens een aanvang genomen. Wel een pril en kwetsbaar begin! Zoals een zaad door de landman in de donkere aarde geborgen wordt, zo werd het begin van de nieuwe schepping in een wereld gelegd, die onder de heerschappij van de boze zucht. Johannes schreef over het waarachtige licht schijnende in de duisternis.

Met dit kind begon het waagstuk van God. Deze had een volkomen nieuwe mens uit de elementen der aarde kunnen scheppen, maar dan zou de nieuwe schepping losgestaan hebben van de oude. God gebruikte echter de schoot van de maagd om het hoofd van de nieuwe schepping uit de oude voort te brengen. Dit kind zou niet alleen de mens tot zijn oude staat en luister terugbrengen, maar deze ook opvoeren tot groter heerlijkheid.

Gods gedachten met de mens reiken immers tot in de onzienlijke wereld. Ze zijn hoger en van een andere dimensie. Ze gingen uit de Vader als het Woord en dit werd vlees. Gods woord is geest en leven en daarom kon het ook leven verwekken. Het was in de schoot van Maria een levend zaad en begon in haar zijn loop. Het groeide en nam gestalte aan in Jezus Christus.

Er was nauwelijks plaats voor Hem in de wereld, zoals er ook geen ruimte was in de herberg. Het licht schijnt in de duisternis, maar de duisternis neemt het niet aan. De draak trachtte door zijn instrument Herodes het kind

te verslinden, maar de hemelse Vader waakte. Een kind is immers geheiligd in zijn ouders. De Vader stond voortdurend voor zijn Zoon in de bres. Voordat deze geboren werd, beval reeds de engel des Heren aan Jozef om niet te schromen Maria als zijn vrouw te aanvaarden. Het kind zou op de aarde niet zonder natuurlijke beschermer zijn.

'Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd.' Zijn naam betekent herstel. De engel sprak tot de herders: U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here'. Jezus is de Heiland of de helende. Hij is de verlosser uit de macht van de duisternis. Daarom is Hij rondgegaan, weldoende en genezende allen die door de duivel overweldigd waren. Daarom sprak Hij: 'Zie, vandaag en morgen drijf ik duivelen uit en verricht genezingen'. Wie gelooft echter nog dit blijde evangelie?

Jezus eindigde zijn werk op aarde met de schepping vrij te kopen. Haar onttroonde koning moest allereerst gered worden. De duivel moest zijn recht op de mens verliezen. Jezus heeft de overheden en machten ontwapend. Hun strijdmiddel was de beschuldiging: 'De ziel die zondigt, zal sterven!' Deze claim van de boze werd door het Lam Gods weggenomen. Dit wapen werd hem ontrukkt. Wie zal uitverkorenen Gods beschuldigen?

Na de opstanding van Jezus nam het herstel toe en breidde de nieuwe schepping zich uit. 'Als zijn ziel zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zo zal Hij zaad zien.' Aan het Woord werd de volle autoriteit en de kracht van God verbonden, want aan Hem behoort alle macht in hemel en op aarde.

Alles heeft de Vader Hem overgegeven, namelijk om te herstellen en om heerlijk te maken.

De regeneratie werkt van binnen uit. Allereerst neemt de mens het werk der verzoening aan en krijgt hij vrede met God. Dan ontvangt hij ook het kindschap Gods en bezit hij een hemelse Vader. De vernieuwde, inwendige mens wordt ook met kracht gesterkt door de Heilige Geest. Hij ontvangt eeuwig leven.

'In Hem leven wij, bewegen wij en zijn wij.' Wij gaan beantwoorden aan de gedachten Gods. Wij zijn in Christus, dat is in zijn lichaam, een nieuwe schepping. In Hem (zijnde) bezitten wij ook het Woord Gods, dat het herstel van de schepping beoogt.

Gods gedachten zijn hoger dan onze gedachten. Zij behoren tot de onzienlijke wereld en realiseren zich in het zichtbare. De geboorte van het kind leek een waagstuk, maar nog groter schijnt het risico van de toezegging: 'Want gij zijt allen zonen van God, door het geloof, in Christus Jezus' (Gal. 3:26). Want wie heeft onze prediking geloofd en aan wie is de arm des Heren geopenbaard? Want waar is heden dit geloof in het zoonschap? De gelovige moet immers meefunctioneren in het Woord Gods: 'Gelijk de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u!' Nu zijn wij het licht in een duistere wereld. Nu komt door ons in zijn naam het herstel. Nu hebben wij de opdracht het evangelie van het Koninkrijk der hemelen te verkondigen, om duivelen uit te werpen en om op zieken de handen te leggen.

Indien wij gehoorzamen zoals Hij gehoorzaam was, is ook in onze tijd het Koninkrijk Gods nabij gekomen (Matth. 12:28). Gods gedachten zijn hoger dan onze gedachten. Ze zijn van een andere orde en van een ander niveau. Wat bij mensen dwaasheid is, is wijsheid bij God. Zijn woord zal doen wat Hem behaagt en dat volbrengen, waartoe Hij het uitgezonden heeft. 'Verlossers zullen de berg Sion bestijgen.' De zonen Gods zullen openbaar worden en beantwoorden aan de gedachten Gods: 'Opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed werk volkomen toegerust'. Jezus deed goed werk en de zonen Gods volgen in zijn voetsporen.

In de Kerstnacht is sprake van vrede op aarde. Toen Jezus geboren was, begon God vrede te brengen, maar naar de inwendige mens. Aangaande de uitwendige sprak de Heer: 'Ik ben niet gekomen om vrede op aarde te brengen, maar het zwaard'. Wanneer het herstel van de inwendige mens voltooid is en de gemeente gereed, zal Christus met de zijnen terugkeren naar de aarde om de oude schepping te herstellen. 'En ik zag de hemel geopend, en zie, een wit paard; en Hij, die daarop zat, wordt genoemd Getrouw en Waarachtig.' Nu dalen geen engelen neer zoals in de Kerstnacht, maar 'de heerscharen, die in de hemel zijn (de zonen Gods), volgden het Woord Gods op witte paarden, gehuld in wit en smetteloos fijn linnen'. Deze legerscharen gaan de gedachten Gods in de ganse schepping realiseren. 'Een jongste zal de leeuw beheren! De wolf zal met het lam verkeren. En de engelen Gods weer met de mens', dichte Da Costa. Zij binden de machten, die de zuchtende schepping onderdrukken. Jezus zelf gebruikt hiertoe een ijzeren roede en Hij belooft deze ook aan hen, die overwinnen.

Als dan tenslotte alles aan Hem onderworpen is, zal ook de Zoon zelf Zich aan Hem onderwerpen, die Hem alles onderworpen heeft, opdat God zij alles in allen. Het Woord Gods draagt de herstelde en vernieuwde schepping aan de Vader over. Het heeft gedaan wat God behaagde en volbracht waartoe Hij het zond. Dan keert het weer terug tot Hem van Wie het uitgegaan is. Hier eindigen dan de woorden Gods.

de troon van David

Letterlijk of geestelijk?

De vraag die men vanuit maranathakringen dikwijls stelt, is de volgende: 'Is het niet inconsequent dat men het ene gedeelte van een tekst of Schriftgedeelte letterlijk neemt en het andere geestelijk? Waarom is bijvoorbeeld de geboorte uit de maagd letterlijk en de troon van David geestelijk? (Luc. 1:31-33). Is zulk een willekeurige vergeestelijking niet onschriftuurlijk, onredelijk en verwerpelijk?'

Bij de beantwoording van deze vraag moet allereerst de tegenvraag gesteld worden: 'Wat verstaat men onder letterlijk en wat verstaat men onder geestelijk?'

Is er wel een tegenstelling tussen deze begrippen?

Met 'letterlijk' bedoelen wij de rechtstreekse en feitelijke betekenis van een woord, en niet de figuurlijke of beeldsprakige. Het begrip 'geestelijk' heeft te maken met de geestelijke of onzienlijke wereld.

De tegenstelling van 'geestelijk' dit wil zeggen: níét zintuiglijk waarneembaar, is niet 'letterlijk' maar 'natuurlijk', dit wil zeggen: wel zintuiglijk waarneembaar. Er zijn geen 'letterlijke' en 'geestelijke' mensen, maar wel natuurlijke en geestelijke mensen!

'Letterlijk' kan zowel betrekking hebben op de natuurlijke als op de geestelijke wereld. Een geestelijk gestoord mens is letterlijk ziek, ook al is dit niet direct zichtbaar in de natuurlijke wereld.

Zo is het Woord van God letterlijk een zwaard, ook al kun je er geen hand mee afhakken, want men kan er wel reëel en concreet een scheiding mee maken tussen het goede en het kwade in de geestelijke wereld. Zo is in het leven van de christen de besnijdenis des harten even reëel en letterlijk, als die in het vlees voor het oude bondsvolk.

Het hemelse Jeruzalem bestaat even letterlijk als het aardse. Onze hemelse hogepriester in zijn hemelse tempel is even letterlijk als eenmaal de aardse hogepriester in het zichtbare huis van God.

De troon is een beeld

Moet men de geboorte van Jezus even letterlijk nemen als de troon van David? Wij zullen hierop een antwoord trachten te geven.

Het kerstgebeuren vond plaats in de zichtbare wereld, maar 'de troon van David' behoort niet tot de zichtbare, stoffelijke wereld. In Lucas staat: 'De Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven'. Uit de geschiedenis van koning Salomo weten wij, dat hij de stoffelijke koningszetel van zijn vader niet zo belangrijk vond. Wel nam hij in het begin van zijn regering erop plaats, maar al spoedig liet hij een kostbare ivoren troon vervaardigen, die een manifestatie moest zijn van zijn rijkdom en macht (1 Kon. 1:35 en 2 Kron. 9:17,18).

Wij zien dus dat wij de geboorte van Jezus letterlijk moeten nemen en de troon van David alleen figuurlijk. Deze troon stelt autoriteit, heerschappij, gezag en koningschap van David voor.

Wat zegt nu de bijbel van deze troon? In 1 Kronieken 29:23 lezen wij bij Salomo's opvolging in het koningschap: 'En Salomo zette zich op de troon des Heren als koning in de plaats van zijn vader David'. De troon van David wordt hier dus troon van God genoemd! Dit betekent dat David in de naam des Heren over diens volk regeerde. Hij schaduwde dus het theocratisch koningschap af.

Toen het volk Israël eenmaal om een koning vroeg, sprak de Heer tot de gekrenkte Samuël: 'Zij hebben niet u verworpen, maar Mij hebben zij verworpen, dat Ik geen koning over hen zou zijn' (1 Sam. 8:7). De werkelijke regering over het volk Israël berustte bij God.

Wanneer de engel aan Jezus de troon van zijn vader David belooft, wordt Hem dus in werkelijkheid de troon van God toegezegd. Wanneer onze Heer uit de doden verrijst, wordt vervuld wat God onder ede aan David gezworen had, dat een vrucht uit diens lendenen op deze troon zou zitten (Hand. 2:30,3 1). Na zijn opstanding zegt de Heer immers dat Hem alle macht gegeven is in hemel en op aarde. Bij zijn hemelvaart was het tijdstip gekomen dat Jezus deze heerschappij ging gebruiken en Zich zette op de troon van zijn vader David, dat is op de troon van God.

Jezus regeert vanaf zijn troon in de onzienlijke wereld, vanwaar altijd de heerschappij is uitgegaan over het volk van God. Daarom kan Hij zeggen:

'Wie overwint, hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon' (Openb. 3:21).

Alle beloften 'in Christus'

In het oude verbond was de onzienlijke wereld een verborgen en afgesloten terrein.

Voor vele christenen in onze tijd is dit nog zo. Zij noemen de profetieën alleen letterlijk vervuld, wanneer deze in de natuurlijke wereld gerealiseerd worden. Het woord 'vergeestelijken' gebruiken zij dan ook altijd in ongunstige zin. Wat in de onzienlijke wereld gebeurt en vervuld wordt, blijft voor deze oudtestamentische christenen irreëel.

Wij accepteren evenwel de verwerkelijking der profetieën in letterlijke zin, zowel in de natuurlijke als in de geestelijke wereld.

Nu moeten wij goed beseffen dat de heilsbeloften, zowel die van het oude als van het nieuwe verbond, steeds betrekking hebben op Jezus Christus en op zijn volk. 'Want hoevele beloften Gods er ook zijn, in Hem is het: Ja; daarom is ook door Hem het: Amen' (2 Cor.1:20).

Petrus schreef dat de profeten spraken over de voor óns bestemde genade (1 Petr. 1: 10). De beloften Gods gelden dus allereerst Christus en dan ook degenen die 'in Christus' zijn, dat is dus de gemeente.

Toen Jezus op aarde was, werden de profetieën hier aan Hem vervuld. Wij denken aan een voorspelling die aan Zacharia 9:9 ontleend is: 'Wees niet bevreesd, dochter Sions, zie, uw Koning komt, gezeten op het veulen van een ezel'. Bij de intocht in Jeruzalem zagen de discipelen de letterlijke vervulling van het rijden op een ezel, maar van zijn koningschap zagen zij niets. Zij zagen Jezus toen nog niet met eer en heerlijkheid gekroond. Daarom voegt Johannes eraantoe dat de discipelen de vervulling in de geestelijke wereld niet onderkenden: 'Maar toen Jezus verheerlijkt was, toen herinnerden zij zich, dat dit met het oog op Hem geschreven was en zij dit met Hem gedaan hadden' (Joh. 12:15,16).

Na zijn opstanding sprak de Heer immers veertig dagen lang met hen over zijn Koninkrijk, 'over al wat het Koninkrijk Gods betreft' (Hand. 1:3).

Na de hemelvaart van Jezus worden alle beloften, zoveel als er nog zijn, aan Hem vervuld in de hemelse gewesten en niet alleen aan Hem, maar ook aan allen die 'in Hem' zijn.

Nu is aan de gemeente van het nieuwe verbond immers 'mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus' (Ef. 2:6). Wij zijn 'overgebracht in het Koninkrijk van de Zoon van Gods liefde' (Col.1:13). 'Zal God ons met Hem niet alle dingen schenken?' (Rom. 8:32).

Is het wonder dat wij daarom van de profetieën nu de 'geestelijke' of hemelse vervulling verwachten?

Wanneer wij bijvoorbeeld in Jesaja 58:12 lezen: 'En de uwen zullen de overoude puinhopen herbouwen, de grondvesten van vorige geslachten zult

gij herstellen', weten wij dat deze toezegging gerealiseerd wordt 'in Christus', dat is in zijn gemeente, waar de beschadigde mens hersteld wordt door de kracht van de Heilige Geest tot opbouw van het hemelse Jeruzalem, de stad van onze grote Koning.

Niet van deze wereld

Er is een Koning en een Koninkrijk. Tot Pilatus sprak Jezus: 'Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld' (Joh. 18:36) en aan de Farizeeën antwoordde Hij op de vraag, wanneer het Koninkrijk Gods in de zichtbare wereld zou komen: 'Dit komt niet met uiterlijk gelaat. En men zal niet zeggen: Ziet hier, of ziet daar! want, ziet, het Koninkrijk Gods is binnen ulieden' (Luc. 17:20,21 St. Vert.).

De Koning is bezig Zich een volk te vergaderen. Het is bekend dat het natuurlijke Israël weigerde zich bijeen te laten verzamelen. Het wilde dit niet (Matth. 23: 37,38).

Nu zoekt Jezus een geestelijk volk uit alle volk en stammen en natiën en talen, zoals in Maththeüs 21:43 staat: 'Daarom, Ik zeg u, dat het Koninkrijk Gods van u zal weggenomen worden en het zal gegeven worden aan een volk dat de vruchten daarvan opbrengt'.

Wij zagen evenwel dat Jezus op de troon van David zit en daarom is Hij dan de Koning der Joden. Wat op het kruis geschreven werd, is waar: 'Jezus van Nazareth, de Koning der Joden'. Maar dan volgt de vraag: wie is een Jood? Is het alleen hij die tot het natuurlijke zaad van Abraham behoort? Paulus

antwoorde: 'Want niet hij is een Jood, die het uiterlijk is, en niet dát is besnijdenis, wat uiterlijk, aan het vlees, geschiedt, maar hij is een Jood die het in het verborgen is, en de ware besnijdenis is die van het hart, naar de geest, niet naar de letter' (Rom. 2:28,29).

Lezer, wilt u deze woorden diep in uw hart opnemen. Zij zullen u voor veel verwarring en verschrikkelijke dwalingen behoeden. Weet voor uzelf, dat u een Jood bent, een besnedene naar het hart. Weet dat u behoort tot het zaad van Abraham, aan wie de beloften geschonken zijn, want 'indien gij nu van Christus zijt, dan zijt gij zaad van Abraham en naar de belofte erfgenamen' (Gal. 3:29). Laat u niet langer bedriegen met aards gerichte dwalingen, die zich bezighouden met een valse Israëlmith. Er is geen uitverkoren volk dat tegelijkertijd Christus verwerpt. Johannes de Doper sprak: 'Beeldt u niet in, dat gij bij uzelf kunt zeggen: Wij hebben Abraham tot vader, want ik zeg u, dat God bij machte is uit deze stenen Abraham kinderen te verwekken' (Matth. 3:9). God heeft deze kinderen verwekt uit de volkeren, van wie gezegd wordt: 'Maar thans in Christus Jezus zijt gij, die eertijds veraf waart, dichtbij gekomen door het bloed van Christus' (Ef. 2:13).

Weet daarom, wat Israël in de profetie betekent. Weet wat zaad van Abraham betekent. Weet wat de troon van David is en weet waar deze staat. Weet ook wie van daaruit heerschappij uitoefent in de hemel en op de aarde en weet ook wie op deze troon met Hem voor eeuwig zullen regeren.

het evangelie als amusement

Het is niet overdreven, indien ik zeg dat de opwekkingsbeweging in Nederland onder curatele van Amerika staat. Er is in hetgeen van over de oceaan komt, grote verscheidenheid en ruime keuze: Jesus People, the Continental Singers en Canadese teams, om maar niet te spreken over allerlei crusades, mobilizations, choirs, singers, preachers, brothers, missionaries en foundations.

Het is van belang een facet in het revival aan te wijzen, dat opmerkelijk verschilt met de normale groei en ontwikkeling van onze gemeenten die om het Woord van God geconcentreerd zijn. Dit Woord werkt immers in op de geest van de mens en vernieuwt deze.

De opwekkingsbeweging richt zich niet allereerst tot de geest, maar tot het zieleleven en dan ook nog niet op het verstand om inzicht te verkrijgen, maar op het gevoelsleven. De emoties worden in beweging gebracht.

Van veel mensen in onze tijd, ook helaas van veel christenen, moet gezegd worden dat hun hart verhard is. Zij zijn star, leeg en emotioneel. Zelfs het rechtzinnige geloof doet de belijder niets meer. Het revival tracht deze verkillung te doorbreken en de innerlijke mens weer ontvankelijk te maken. Dit gebeurt enerzijds door een Amerikaans showprogramma dat het oog bekoort, het gevoel door muziek en zang in beweging brengt en dat zo nu en dan met schokeffecten werkt.

Men sluit in zijn liederen aan bij de eerste beginselen van het geloof en zingt over Jezus die de schuld heeft vergeven en de zonde betaald, maar buigt daarna de aandacht om naar de tijd, dat Jezus uit de hemel zal terugkeren om zijn Koninkrijk op aarde op te richten.

Aan een tijdperk van herstel, genezing en bevrijding, en voor de openbaring van de zonen Gods naar wie de zuchtende schepping uitziert, wordt in het programma geen aandacht geschonken.

Om een beslissing te forceren, dramatiseert men de verschrikkingen van de eindtijd en brengt deze op het natuurlijke vlak. Tegelijkertijd tovert men de geredden een blijspel voor ogen, waarbij dezen door de opname onttrokken zijn aan de aardse sfeer en vanuit de hemel in de verte de gerichten aanschouwen. Men verwacht dan de grote verdrukking over het Joodse volk ten tijde van de antichrist, zoals Jona onder zijn wonderboom gezeten, uitzag naar de ondergang van Ninivé.

Vele gelovigen voelen zich in deze, mede door muziek opgevoerde, sfeer ook 'opgewekt' en anderen worden gestimuleerd de goede keus te doen, al weet men dan nog niet zo gauw voor wie men eigenlijk kiest. Na enkele dagen komen de emoties weer tot rust, de herinneringen vervagen en daarmee het revival.

Er zijn ook christenen die de opwekking niet in de showsfeer zoeken en er minder luchtig over denken. Zij houden zich bezig met een ander genre, namelijk in samenkomsten voor verootmoediging, waar het eigen ik

verbroken wordt, de mens zijn persoonlijkheid - dat is de speciale structuur van zijn inwendige mens - moet verliezen en de tranen rijkelijk vloeien.

Ook hier wordt het zieleleven in beweging gebracht. Ook hier is het verlangen naar sterke prikkels die de doodsheid van het innerlijke leven moeten doorbreken. In deze meetings gaat men openlijk schuld belijden en wordt men agressief tegenover zichzelf. Op deze wijze, door zichzelf te verliezen en zijn ziel te pijnigen, denkt men God te behagen.

Met de woorden van Jezus houdt men evenwel geen rekening, want deze sprak: 'Want wat baat het de mens, als hij de gehele wereld wint, maar zichzelf verliest' (Luc. 9:25). De Heer kwam niet om te verderven en te verbrijzelen, maar om te herstellen, te behouden en de ziel te troosten.

Men kan zich niet alleen amuseren met vrolijke zaken, maar ook genieten van gruwelijke tonelen. Zo herinner ik mij dat wij in onze jeugd de griezelverhalen lazen van Edgar Allan Poe. Deze schrijver, toevallig ook een Amerikaan, verhaalde uitvoerig allerlei huiveringwekkende gebeurtenissen. Zijn 'tales of horror' maakten hem wereldberoemd. Wanneer de story uitgelezen was, deden wij het boek opgelucht dicht en gingen verder met ons spel. Zo verlaten vele christenen opgelucht en opgewekt de revivalmeeting. Zij komen wellicht wat dichterbij elkaar, maar daarmee nog niet nader tot Gods doel.

Wij hebben in ons leven vele verootmoedigingssamenkomsten meegemaakt. Wij hebben mannen als kinderen zien schreien en elkander om de hals zien vallen om vergeving te vragen. Blijvend resultaat voor het geestelijke leven

hebben wij niet kunnen constateren. Het voorzag alleen in de behoefte om de ziel in beweging te brengen en de innerlijke mens bezig te houden: dus zuiver amusement.

Jacobus zegt dat wie kwaad van zijn broeder spreekt, kwaad van de wet spreekt. Hij bedoelt daarmee dat wie de zonde of het kwaad gerucht van zijn broeder verbreidt, zondigt tegen het gebod: gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.

Wanneer het verkeerd is om het kwaad van zijn broeder door te vertellen, impliceren de woorden 'als uzelf' dat wij ook onze eigen zonden niet publiek behoren te maken, evenmin als wij dat zullen doen van onze man, vrouw of kinderen. De geest die ons met de vinger naar een ander doet wijzen, is dezelfde geest die ons als openbare aanklager tegen onszelf wil laten fungeren.

De Heer vraagt niet of wij van het belijden van onze zonden een show maken, maar of wij ons voor Hém vernederen en ook ons kwaad willen belijden aan degenen die wij benadeeld hebben en dan zoveel als in ons vermogen ligt de door ons aangerichte schade willen herstellen of vergoeden.

Deze bijbelse regel behoedt ons voor ongedachte complicaties. In een boetedienst beleed een voorganger dat hij naar een andere vrouw had gezien en zelfs op het punt gestaan had overspel met haar te bedrijven. Een onbekeerd zakenman reageerde hierop met de woorden: 'Op het kompas van zo'n christen wil ik niet varen'. Het wekte hem niet op, maar dit

ondoordachte belijden, waardoor de voorganger ook zijn gezinsleden in discrediet bracht, stuitte hem terecht tegen de borst.

Ook ontstaan vaak moeilijkheden met broeders en zusters, wanneer men verkeerde gedachten over anderen, die de boze eerst geïnspireerd heeft, als eigen zonden gaat belijden, in plaats van zich direct van deze ingevingen te distantiëren en ze te verwerpen.

Ik zei al dat ik in dertig jaar tijd nooit enig heil gezien heb van boetedagen of verootmoedigingskomsten. Ik houd mij daarom liever aan de opbouw van gemeenten, waar ik niet van dag tot dag verbroken, maar wel vernieuwd word. Met mijn broeders en zusters wil ik de boze weerstaan in de kracht van de Heilige Geest, zodat wij in vrede met God, maar ook met allen kunnen leven.

de doop met vuur

Lezen Lucas: 12:49-56

Wanneer het evangelie van het Koninkrijk der hemelen verkondigd wordt, komt er altijd een rechtstreekse strijd met het rijk der duisternis. Bij de terugkeer van de twee-en-zeventig uitgezonden discipelen zegt de Heer daarom: 'Ik zag de satan als een bliksem uit de hemel vallen'.

In ons schriftgedeelte spreekt de Heer over de tekenen der tijden. Hij wijst erop dat velen in de natuurlijke wereld aardig prognoses kunnen maken, maar dat zij niet in staat zijn de geestelijke achtergrond van hun tijd te onderkennen. Met de verkondiging en de toepassing van het evangelie van Jezus was immers de strijd ontbrand in de hemelse gewesten. Daar zagen de godsdienstige leiders niets van.

De geestelijke wereld was voor de orthodoxie een afgesloten terrein. Jezus was evenwel met zijn geest en begeleid door de Heilige Geest, in de onzienlijke wereld doorgedrongen. Evenals de richter Simson zocht Hij de vijand op eigen terrein op. Hij was namelijk steeds te vinden bij gebondenen, bezetenen, zieken en zondaren en Hij bevrijdde en genas hen door ze te scheiden van de boze geesten die hen overweldigd hadden.

Door zijn optreden trok Jezus de aandacht van de verontruste vijand. Daarom getuigde Hij: 'Vuur ben Ik komen werpen op de aarde en wat is

mijn wil, als het reeds ontstoken is?' of in een andere vertaling: 'Wat begeer Ik anders dan dat het reeds ontstoken is?'

Jezus schuwde deze strijd niet, maar zocht hem eerder. Met het 'vuur' bedoelde de Heer de troepenconcentraties van de boze, die Hem moest beletten zijn werk van herstel te doen. De machten voelden zich immers bedreigd en de overste der wereld verplaatste daarom op strategische wijze zijn legers naar het meest bedreigende doel.

Wie een rechtstreekse kamp met de vijand aangaat, moet rekenen op fel verzet. In dit verband sprak de Heer: 'Ik moet gedoopt worden met een doop, en hoe beklemmt het Mij, totdat het volbracht is'. De Meester ervaarde de druk die in de geestelijke wereld op Hem uitgeoefend werd. De Statenvertaling gebruikt de woorden: 'Hoe word Ik geprest?' Jezus bevond Zich gedurende zijn ganse optreden onder de zware pressie van de boze geesten en dit duurde totdat Hij zijn taak voleindigd had en de overwinning behaald was.

Voortdurend trachtte de boze Hem te doen zondigen, iets verkeerd in Hem te vinden teneinde dit tot openbaring te brengen. Altijd was deze dreiging er, maar Hij getuigde rustig: 'De overste der wereld komt en heeft aan Mij niets'. Hij hoedde Zich er nauwgezet voor om van zijn hemelse Vader gescheiden te worden. Onafgebroken concentreerde Hij Zich daarom op diens gemeenschap.

Later schreef Paulus over de strijd van Jezus: 'Tijdens zijn dagen in het vlees heeft Hij gebeden en smekingen onder sterk geroep en tranen geofferd aan

Hem, die Hem uit de dood (de scheiding van God) kon redden, en Hij is verhoord uit zijn angst' (Hebr. 5:7).

Eerst werd Jezus in water gedoopt 'om alle gerechtigheid te vervullen'. Daarna ging Hij de gehele weg die ook wij behoren te gaan. Het verschil met ons is echter, dat Hijzelf geen schuld had, geen oude mens behoefde af te leggen en niet beschadigd was. Hij was volkomen gaaf en bij Hem behoefde geen onreine geest uitgeworpen te worden; het was niet nodig dat Hij bevrijd werd of van een kwetsuur herstellen moest.

Na zijn doop in water werd Hij in de Heilige Geest gedoopt. Hij was 'vol van de Heilige Geest' en in Hem was geen enkele duisternis.

Daarna kwam de doop in vuur, dit wil zeggen dat de Vader Hem nu bekwaam achtte de proef te doorstaan. Door de Heilige Geest werd Hij in de woestijn geleid om verzocht te worden van de duivel. Veertig dagen lang kwamen vanuit de onzienlijke wereld de demonen op Hem aanstormen. Hij was toen bij het 'wild gediert dat niets in 't woén ontziet'. Hij werd op gelijke wijze verzocht als wij. Daarom kunnen wij in onze beproevingen het oog op Hem richten en begrip en hulp verwachten.

Jezus klemde Zich vast aan het reeds geopenbaarde woord van God en Hij geloofde ook dat de Vader in al zijn noden zou voorzien. Daarom weigerde Hij ook van stenen brood te maken. Zo onderging Jezus na de doop in de Heilige Geest de doop in vuur.

Niet alleen kwam de boze rechtstreeks op Hem af, maar ook door middel van mensen, die trachtten Hem te doen struikelen of vallen. Denk maar eens

aan Petrus, die door de boze gebruikt werd om Hem te verzoeken, maar Jezus weerde deze aanval af met de woorden: 'Ga achter Mij, satan'.

De Heer had geen gemakkelijk leven vanwege de boodschap van het Koninkrijk der hemelen, die Hij niet alleen verkondigde, maar ook realiseerde. En ieder die dit evangelie aanvaardt en beleeft, valt hetzelfde lijden ten deel!

De vuurdoop van Jezus eindigde ten slotte in de doop in de dood, waarbij Hij de doodsmachten op hun eigen terrein moest overwinnen.

Eeuwen lang is de prediking van het Koninkrijk niet meer gehoord en de strijd in de hemelse gewesten werd geheel gestaakt. Maar in de eindtijd, nu Gods Geest weer neerdaalt op alle vlees, wordt ook gesproken van 'vuur en rookzuilen', een typische aanduiding van de boze machten met hun verstikkende werking.

Ook wordt voorspeld dat in de laatste dagen 'de grote draak, de oude slang, die genoemd wordt duivel en satan' op aarde geworpen wordt. Deze is zeer grimmig, omdat hij weet dat hem nog maar een korte tijd rest.

Waarom onderkent men deze tijd niet? Men spreekt over schrikaanjagende verschijnselen in de natuur, maar men merkt niet op dat de gemeente gekomen is aan de slotfase van de strijd in de hemelse gewesten, waarover de apostel sprak in Efésiërs 6:12.

Jezus noemde de verblinde religieuze leiders 'huichelaars'. Een hard woord, maar zij waren de wolven in schapevachten, die de kudde verscheurden en

verstrooiden. Zij verwierpen immers de prediking van Jezus aangaande het koninkrijk der hemelen.

Wij zijn ook nu niet gebaat met vergoelijkende woorden, want zij komen meestal uit de mond van hen die geen inzicht hebben in de waarheid en in de keiharde strijd tegen de invasie van boze geesten. Het smeulende vuur van de oorlog laait weer op, want de zonen Gods worden geopenbaard. Daarom staat er in dit verband opnieuw: 'Er kwam oorlog in de hemel' (Openb. 12:7).

In onze pericoop zegt de Heer: 'Meent gij, dat Ik gekomen ben om vrede op aarde te brengen? Neen, zeg Ik u, veeleer verdeeldheid'. Door de prediking van het Koninkrijk der hemelen komt er een scheiding tussen het licht en duisternis, tussen gerechtigheid en ongerechtigheid en tussen waarheid en leugen.

Wel zongen de engelen over een vrede op aarde, in de mensen een welbehagen, maar het grootste deel der mensen aanvaardt Jezus niet en zij zijn geen mensen des welbehagens. Zelfs velen die zich christenen noemen, aanvaarden immers de scheiding niet; ze blijven onrechtvaardig en tolereren òf de zonde òf de leugen. Zij spreken over liefde, maar de liefde tot de waarheid bezitten zij niet. Gods liefde gaat uit naar alle mensen en naar de ganse schepping om te bevrijden en te behouden.

Wanneer deze liefde met de Heilige Geest in onze harten uitgestort is, zullen wij dezelfde gezindheid bezitten als de hemelse Vader en Jezus Christus. Juist door deze liefde die verbonden is met de geestelijke bequaafdheden,

kunnen wij scheiding brengen tussen de mens en de boze machten, en zo medeherstellers zijn.

Eenmaal vroeg de Meester aan zijn discipelen: 'Kunt gij de beker drinken die Ik drink, of met de doop gedoopt worden, waarmee Ik gedoopt ben? Zij zeiden tot Hem: Wij kunnen het!' (Marc. 10:38,39).

De discipelen wisten dat Jezus met de Heilige Geest gedoopt was en kenden ook de vuurdoop, want zij waren steeds bij Hem gebleven in al zijn verzoeking(en) (Luc. 22:28).

Op zijn vraag of zij na de doop in de Heilige Geest daarna ook in staat zouden zijn de vuurdoop te ondergaan, konden zij volmondig 'ja' zeggen. Zij zagen immers aan Jezus welk een kracht Hij bezat tegen de vijand.

Jezus is de Doper in de Heilige Geest, maar Hij doopt ook met vuur! (Matth. 3:11). Door deze doop zuivert Hij zijn dorsvloer ten einde het graan in de schuur bijeen te brengen en het kaf prijs te geven ter verbranding.

de eerstgeborene

Ditmaal wil ik uw aandacht vestigen op Colossenzen 1:15, waar staat: 'Hij is het beeld van de onzichtbare God, de eerstgeborene der ganse schepping'. In deze brief is sprake van de Zoon van Gods liefde, Jezus Christus. Deze is het beeld of de gelijkenis van God, want Hij is de afstraling van diens heerlijkheid en de afdruk van zijn wezen.

Adam was ook een beeld van God en ook volmaakt. God had hem geschapen met de bedoeling dat Hij later gemeenschap met deze mens zou hebben en Hij in hem zou wonen. De boze echter doorkruiste dit voornemen, en nog voor dat Adam naar deze gemeenschap toegegroeid was, had hij al contact met de verleider opgenomen. God kon hem toen niet meer dopen met zijn Heilige Geest. De schuld die de mens op zich geladen had, stond tussen hem en een heilige God.

Jezus is 'de laatste Adam', die in volle gerechtigheid en heiligheid opgroeide. Zoals een kind door zijn ouders geheiligd wordt, zo werd Jezus door zijn Vader afgezonderd gehouden van de boze en kon Hij Zich als mens met een reine, zuivere geest, ten volle ontplooiën. Jezus sprak dat zijn Vader Hem, die in de wereld gezonden was, geheiligd had (Joh. 10:36). Hij groeide tussen de mensen op en nam toe in wijsheid en grootte en genade zowel bij God als bij hen. Als kind bezat Hij een enorme drang naar geestelijke kennis, welke reeds op twaalfjarige leeftijd aan de godsdienstleraren in de tempel opviel.

Jezus was de eerste mens, met wie God ten volle gemeenschap kon hebben, want op dertigjarige leeftijd werd de Heer in de Heilige Geest gedoopt en huwde zijn rijpe menselijke geest zich met de eeuwige Geest van God. Ook de geestelijke gaven kwamen daarna in Hem tot volle ontwikkeling. Daarom kon Hij als mens nauwkeurig zijn opdracht uitvoeren en het werk Gods voleindigen, dat de Vader Hem te doen gegeven had.

God verhief deze Zoon des mensen en gaf Hem de naam boven alle naam en plaatste Hem naast Zich op de troon. Zo werd Hij de eerste van vele broeders, die de hoge weg zouden gaan om dit doel eveneens te bereiken. In het eeuwige raadsplan van God is deze met de Heilige Geest vervulde, volkomen mens, de eerste gedachte. Gedachten worden geboren en deze luisterrijke mens was 'de eerstgeborene aller creaturen'.

De eerste maal dat God deze gedachte uitsprak, was, toen Hij zei: 'Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis'. In de volheid des tijds openbaarde God nogmaals die gedachte, toen Hij het Woord Gods in deze wereld bracht. Dit Woord werd vlees in de schoot van Maria en zijn naam is Jezus. Aan Hem werd het herstel opgedragen van de mens, in wie God niettegenstaande alles zijn welbehagen heeft.

De ganse schepping en herschepping zijn om deze mens Gods gegroepeerd. De eerste intentie van de Schepper was niet het formeren van een dier, een plant, een ster of zelfs een engel, maar een geestelijk mens, die de goddelijke natuur zou hebben, met wie Hij in gemeenschap kon leven en die met Hem regeren zou over al de werken zijner handen.

De duivel, een zeer grote aartsengel, kende dit verlangen van God naar gemeenschap. Hij wilde evenwel de plaats die God de mens toegedacht had, voor zichzelf opeisen. Hij sprak: 'Ik zal ten hemel opstijgen, boven de sterren Gods mijn troon oprichten... mij aan de Allerhoogste gelijkstellen' (Jes. 14:13,14). Maar God verstiet hem en nu haat hij het plan Gods en wederstaat het met al zijn kracht en intelligentie. Daarom is hij een mensenmoorder vanaf het begin. Daarom bracht hij de mens ten val en tracht deze steeds te overweldigen en te gebruiken als medewerker in de versterking van Gods plan. Daarom haat hij Jezus en zocht deze te vermoorden en tot zonde te verleiden, maar de 'eerstgeborene van de ganse Schepping' hield stand en groeide op en ontwikkelde.

De ganse schepping is tot aanzijn geroepen met als uitgangspunt en als doel: de mens met wie God gemeenschap kan hebben en in wie Hij Zichzelf een woning maakt. God wil deze mens verheffen en naast Zich plaatsen op zijn troon, opdat hij zijn mede-arbeider zal zijn.

De eerste mens, die aan dit doel beantwoordde, was Jezus, want God sprak: 'Deze is mijn Zoon, in wie Ik mijn welbehagen heb'. Het woord eerstgeborene betekent hier ook de belangrijkste, de eerste in rangorde, zoals ook staat in Psalm 89:28: 'Ik zal hem tot een eerstgeborene stellen, tot de hoogste van de koningen der aarde'. Het is de grote liefde van God geweest, dat Hij die Ene, die geheel aan het doel beantwoordde, inzette ten einde vele zonen tot heerlijkheid te leiden. Dan bezit de Vader niet één woning, maar zijn huis telt vele woningen. De troon van God is zeer groot en er is plaats voor alle zonen Gods.

Om dit grote doel te bereiken: de mens Gods volkomen en tot alle goed werk volkomen toegerust, zijn alle dingen geschapen, ook de onzichtbare engelenwereld met haar oversten of aartsengelen, haar legerscharen, haar bepaalde opdrachten als strijders, beschermers, wachters en boodschappers. Al deze onzienlijke schepselen zijn uitgezonden ten dienste van hen, die de zaligheid beërven en dus op weg zijn naar het einddoel. Vandaar de jubel van het engelenkoor op de velden van Efratha.

Het scheppingsplan en het vernieuwingsplan hebben hun bestaan te danken aan de wil van God om zijn eerste gedachte aanzijn te geven. De eerste mens Gods was dus Jezus. Hem stelde God als eerste onder vele broederen. Hij is het voorbeeld van het plan Gods met ieders leven. Wij behoren Hem gelijkvormig te zijn. Jezus is het hoofd van het lichaam, de gemeente. Hij is de eerste als Koning der koningen, als de Heer der heren, als overste van de heerscharen 'die in de hemel zijn' en die daar wandelen, strijden en overwinnen, als hoeksteen in de tempel Gods die gebouwd is uit levende stenen.

Jezus is het begin van al degenen, waarin God zijn eeuwig voornemen tot werkelijkheid maakt, het begin van de schepping Gods. Hij is de eerste van vele broederen, die dood geweest is en levend geworden door de kracht Gods.

Jezus is de eerste mens, die gedoopt werd met de Heilige Geest en daardoor de eerste in wie de krachten van de toekomstige eeuw zich openbaarden. Hij was de eerste, die duivelen uitwierp en die bezig was de overweldigden en geknechten te bevrijden en te herstellen. Hij is in alles de eerste geworden.

Wanneer wij lezen dat David uittrok, versloeg en overwon, zijn in deze vorst al de overige helden begrepen. Zo ook zijn onder de naam Christus, gezalfde, allen begrepen die bij Hem behoren en die Hem volgen waar Hij ook henegaat. Daarom klinkt het: 'Het koningschap over de wereld is gekomen aan onze Here en aan zijn gezalfde, en Hij zal als koning heersen'.

geest van ergernis

Het Griekse woord 'skandalon' (schandaal) wordt in de Statenvertaling op drie uitzonderingen na, vertaald door 'ergernis', terwijl de Nieuwe Vertaling dit woord meestal weergeeft door 'verleiding tot zonde'.

In Mattheüs 18:7 heeft de Statenvertaling: 'Wee der wereld van de ergernissen! want het is noodzakelijk, dat de ergernissen komen, doch wee die mens, door welke de ergernis komt!'

Er is een onderwijswereld, een filmwereld, een politieke wereld, een kerkelijke wereld, enzovoort, maar hier wordt over de wereld van de ergernissen gesproken. Jan doet iets of zegt wat en Piet ergert zich. De kleine zit te smakken en vader windt zich hier over op. Het geluid irriteert hem bovenmate en hij kan het niet uitstaan!

Er zijn onreine geesten, leugenmachten en occulte demonen, maar er opereren ook geesten van de ergernis.

Evenals de maanzieke knaap op gezette tijden door zijn onzienlijke belagers aangegrepen werd, komt ook de geest van de ergernis op iemand en overweldigt hem. Hij maakt zich boos om een kleine afwijking, om een schroevendraaier of balpen die niet op hun plaats liggen, om iemands kleding, houding, spraak of geloof. Deze ergernissen kan men in de onzienlijke wereld 'oppotten', maar ze ook naarbuiten brengen.

Het kind geeft een dom antwoord en de onderwijzer ergert zich hieraan. De vraag kan gesteld worden: door wie komt nu de ergernis in de wereld? Door het kind of door zijn lesgever? Het antwoord is: niet door de leerling, maar door hem in wie de geest van de ergernis werkt.

Velen menen dat hier bedoeld wordt dat een christen geen aanstoot moet geven, maar dit is een onmogelijke zaak. Wanneer moeder een ouderwetse hoed draagt, ergert zij haar dochter, maar wanneer zij een koket hoedje opzet, ergert zij haar schoonzuster van de 'zware' richting.

Jezus werd een 'rots der ergernis' genoemd, want in zijn omgeving stotten allen zich aan Hem. Hij stond evenwel onbeweeglijk te midden van de hoogopslaande golven van de machten der ergernis en sprak hen zalig, die zich niet aan Hem ergerden.

Wij weten dat de zonde scheiding maakt tussen God en de mens, maar de geest van de ergernis veroorzaakt in de eerste plaats een kloof tussen de mensen onderling. Deze geest heeft de opdracht om iemands kwaad of vermeende afwijking aan het licht te brengen en te berechten. Dit is in fel contrast met de geest van de liefde, die alles bedekt.

Wanneer men zich aan iemand ergert, distantieert men zich van hem. Men rekent hem iets toe. God is evenwel anders. Van Hem staat dat Hij de wereld met Zichzelf verzoenende was, door hun hun overtredingen niet toe te rekenen.

Ook Jezus die de goddelijke natuur bezat, ergerde Zich aan geen mens. Hij verdroeg Judas, de dief en verrader, hoewel Hij wist wat in de mens was.

Hij ging onbevangen met hem om en sprak hem nog op het laatste ogenblik als 'vriend' aan. Hij had al zijn discipelen lief tot het einde! Schreef de apostel niet: 'Die zijn broeder liefheeft, blijft in het licht en geen ergernis is in hem?'

In het woord 'ergernis' zit de vergrotende trap van 'erg'. Dit wijst op overdrijving en vertekening. Wat misschien erg is, wordt in de ogen van de geërgerde nog afstotender; het wordt een 'schandaal'.

De ergernis ontspringt in de onzienlijke wereld en wordt allereerst door het oog openbaar. De ergernis kan erin opvlammen. Jezus waarschuwde: 'En indien uw oog u ergert, trek het uit!' Heers over deze vijand, want achter hem staat de geest van geweld. Dan begint de geërgerde te handelen, maar de Heer zegt: 'Indien uw hand u ergert, houw ze af!'

Breek met de geest die u tot onbeheerste en onverantwoorde daden drijft. De gedachten en handelingen worden dan immers niet meer geleid door de Heilige Geest, maar door de geest van de ergernis. Wie zich ergert, verliest het respect voor de medemens. Hij verheft zich boven hem en oordeelt hem met minachting. Maar Jezus zegt: 'Zie toe, dat gij niet één van deze kleinen veracht'.

Deze boze geest maakt dikwijls om futiliteiten scheiding tussen man en vrouw, tussen ouders en kinderen, tussen broeders en zusters in de gemeente. De geergerde verliest zijn barmhartigheid jegens de ander, die toch al zo vaak in de geestelijke strijd het onderspit moet delven. En barmhartigheid is een goddelijke eigenschap!

Wanneer ouders zich aan hun kind ergeren, heiligen zij het niet, houden het niet vast, maar spreken hun verachting uit over de kleine. Zij 'ergeren deze kleine', doordat zij hun ergernis als een zware last op hem leggen. Zo zullen wij ook geen ergernissen openbaren tegenover de kleinen in het geloof en tegenover hen die nog maar kort tot de gemeente behoren. Zij zijn immers nog bezig aan de eerste beginselen, aan de opbouw van het fundament en hebben de tijd nodig om op te wassen in de genade.

Let er dan op dat gij niet één van deze kleinen in de natuurlijke of in de geestelijke wereld, veracht.

Jezus sprak een tweevoudig 'wee' uit. Allereerst over de wereld van grote en kleine ergernissen, want deze wereld heeft geen deel aan het Koninkrijk Gods, dat resulteert in vrede, gerechtigheid en blijdschap.

Hij sprak het tweede 'wee' uit over hen, die zich zo gemakkelijk door de geest van de ergernis laten gebruiken. Door hen wordt de hechtheid en de eenheid van het gemeentelijke en van het huiselijke leven immers ondermijnd, want door deze macht kan de liefde die samenvoegt, niet functioneren.

De mens door wie de ergernissen zich openbaren, identificeert zijn broeder met het kwade in plaats van hem ervan te scheiden. Hij verwijt en dreigt, in plaats dat hij helpt, geneest of het klimaat van de Heilige Geest om zich verspreidt.

Zij die door 'vrome' geesten gebonden zijn, hebben ook steeds een macht van ergernis bij zich. Kaïn had zo'n religieuze geest. Toen hij offerde en de

Heer zijn gaven niet aanvaardde, werd hij nijdig. Hij stootte zich aan zijn broer Abel, hoewel deze hem geen strobreed in de weg gelegd had. De Heer stelde hem in dit verband een merkwaardige vraag: 'Kaïn, waaróm zijt gij toornig en waaróm is uw gelaat betrokken?' Ja, waarom verviel zijn aangezicht eigenlijk? Waarom trok hij het zich aan dat Abel zo gelukkig was met zijn gerechtigheid? Dit was toch zijn zaak niet. God wees Kaïn op deze geest van ergernis, op deze haat zonder oorzaak. Waarom liet hij zijn broeder niet met rust?

Wie als christen openlijk durft te belijden dat hij ook een rechtvaardige is, zal opnieuw deze ergernis der 'vrome' geesten tot zich trekken. Deze zullen opmerken dat hij heel wat durft te zeggen, want wij zijn toch allemaal zondaar tot de dood, nietwaar?

De geest van de ergernis wordt op de voet gevolgd door die van het geweld. God waarschuwde Kaïn: 'Is er niet, indien gij weldoet, verhoging?' De Heer sloot voor hem de hoge weg niet af. 'Doch indien gij niet goed handelt, ligt de zonde als een belager aan de deur, wiens begeerte naar u uitgaat, doch over wie gij moet heersen'.

Kaïn liet de geest van de ergernis toe en het gevolg was dat hij met geweld zijn broeder doodde.

Onze Heer sprak eenmaal tot de 'vrome' leidslieden: 'Gij zoekt Mij te doden'. Hij las de ergernis op hun gelaat en kende de consequentie. De schare miste deze onderscheiding der geesten, en sprak: 'Gij zijt bezeten; wie tracht U te doden?'

Maar later moest zelfs Pilatus constateren dat de 'vrome' Joden Jezus uit nijdigheid overgeleverd hadden. Niet voor niets schreef Paulus dat het evangelie voor deze Joden een ergernis was.

Wie de werking van de geest der ergernis in eigen leven ervaart, moet hem wederstaan. Wanneer men ermee verbonden is, moet men dit kwaad afleggen, zich door het woord van God van deze geest losmaken en hem uitwerpen ('werp hem weg', staat in Mattheüs 18:8,9), of wanneer men daartoe niet de kracht heeft, zich laten bevrijden. Dan zal hij zijn slachtoffer niet naar het isolement en naar het verderf voeren, maar deze zal vrij te midden van de broeders en zusters kunnen wandelen in het klimaat van het Koninkrijk Gods.

zalig de armen van geest

Als onze Heer zijn discipelen en de scharen om Zich op de berg verzamelt (Mattheüs 5:1), gaat hier eerst iets aan vooraf. In Mattheüs 4:23-25 staat, dat Hij in de synagogen van Galilea het evangelie van het Koninkrijk gepredikt had. Zijn faam had zich verspreid en men bracht Hem allerlei zieken, die met verschillende ziekten en kwalen behept waren, ook bezetenen en lijdens aan vallende ziekte en lammen; en Hij genas ze allen.

Opmerkelijk is dat in de opsomming dezer ziekten geen sprake is van enige rubricatie. Alle beschadigingen hebben immers dezelfde demonische oorzaak en allen genezen volgens hetzelfde principe van het Koninkrijk Gods.

Ook nu, na bijna tweeduizend jaar, zet de Heer Zich onder ons en Hij ziet de mensen die zonder herder zijn, aan, en spreekt: 'Zalig de armen van geest, want hunner behoort het rijk der hemelen'.

Daar zitten ze voor Hem, de kleinen en de geestelijk onderontwikkelden, die nog nooit deel hebben gehad aan de onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde met de vrede die alle verstand te boven gaat.

Ze zijn opgegroeid in keurige christelijke gezinnen, maar waar de inhoud van de gesprekken ging over eten, drinken, huwen en ten huwelijk geven, en waar hun geest nimmer aan bod kwam. Ook in hun samenkomsten vinden

ze geen rijkdom van geest, want alles is gericht en ingesteld op het kleine, het vormelijke, op uitwendigheden en traditie.

Velen behoren tot deze kleinen van geest, met hun platvloerse gesprekken over de dingen van deze aarde, met hun klein-geestigheid, hun ruzietjes over de natuurlijke dingen en hun burgerlijke kritiek op andere gelovigen. Het zijn meestal keurige mensen, wier huizen goed in de verf zitten en wier kleding verzorgd is.

Onze Heer kent de mentaliteit dezer christenen, die gezelligheid en knusheid zoeken, maar wier geest zo arm is dat zij zich niet boven het alledaagse leven kunnen verheffen. Ook hun godsdienstige interesse gaat niet uit boven het aardse niveau. Hun visie op de hemel bepaalt zich tot de zalige woning hierboven, misschien met een tuintje voor en achter, waarin zij temidden van hun familiekring het aardse bestaan op een wat luxueuzer wijze kunnen voortzetten.

Hun denken is op het aardse gericht en de komst van het Koninkrijk verbinden ze met een natuurlijk volk Israël en de overwinning van dit Koninkrijk met het gebruik van aardse wapenen. Zij bezitten geen rijkdommen in de geest, want zij hebben deze schatten nimmer kunnen verzamelen, daar hun geest zich nimmer heeft ontplooid en de onzienlijke wereld voor hen gesloten is.

De oplossing van hun problemen verwachten zij van hetgeen de 'armelijke en zwakke wereldgeesten', dat is de bundeling der menselijke geesten, hun

kunnen bieden. Als deze natuurlijke mensen iets overkomt, zijn ze nergens meer. Bij ellende, ziekte en zorg zijn ze radeloos en zonder hoop.

Onder de scharen van armen van geest bevinden zich ook de gebonden en afgeremden. Zij kunnen het Koninkrijk der hemelen niet binnengaan, omdat hun geest in slavernij is. Zij worden als door de wind voortgedreven of onderdrukt en niemand zorgt voor hun ziel. De vele leringen helpen hen niet verder. Zij wegen hun geld af voor wat geen brood is en hun vermogen voor wat niet verzadigen kan. Zij zijn bang voor het leven, zien om naar een helper, maar niemand begrijpt hen, omdat de sleutel der kennis weggenomen is. Zij worden een prooi van de machten van de afgrond en gaan onder, want niemand staat voor hen in de onzienlijke wereld op de bres.

De armen van geest in onze dagen hebben geen visie meer. Hun leiders zijn uitgepraat of repeteren nog wat oude dingen en vluchten daarna in allerlei natuurlijke activiteiten.

Onder de scharen die naar Jezus luisteren, zijn ook de rijken van geest, de sterke geesten, de cultuurmensen, de humanisten en morele herbewapeners, de leiders wier krachtige menselijke prestaties bewondering afdwingen. Hun levenswijze en hun visie stijgt ver uit boven die van de armen van geest.

Maar de Heer zegt: 'Maar wee u, gij rijken, want gij hebt uw vertroosting reeds' (Luc. 6.24). Het is moeilijk voor een geestelijk rijke om de dwaasheid der prediking te aanvaarden en zo het Koninkrijk Gods binnen te gaan. Hij moet immers zijn educatie, zijn kunst, zijn filosofie, zijn invloed opgeven

terwille van het Koninkrijk Gods. Voor hem geldt: 'Maar alles wat mij winst was, heb ik om Christus' wil schade geacht. Voorzeker, ik acht zelfs alles schade, omdat de kennis van Christus Jezus, mijn Here, dat alles te boven gaat'.

Wat heeft de mens van deze zaligspreking van Jezus gemaakt? Men heeft het geschonden- zijn verheerlijkt en gemeend dat Jezus zijn zegen uitsprak over het werk van de duivel.

Maar Jezus bedoelde niet dat het een genade is, als men een imbeciel kind heeft of een geesteszieke vrouw, maar Hij ontsloot ook voor hen het Koninkrijk der hemelen.

Hij schreef niemand af: geen tollenaars, geen zondaren, geen homoseksuelen, geen zieken, gebondenen of gestoorden. Want Hij genas hen allen en maakte hen vrij! Hij ontsloot ook voor hen de feestzaal van het Koninkrijk Gods met zijn vreugde, vrede en gerechtigheid. Hij wilde zeggen: 'Ik open je een weg, dat je zalig wordt. Ik voer je ook in het hemels Koninkrijk'.

Zoals Hij eenmaal zei van de kinderen: 'Hunner is het Koninkrijk der hemelen', zo zegt Hij hier, dat het ook bestemd is voor de armen van geest. Zalig zijn betekent: ingaan in de goede zijde van het Koninkrijk der hemelen en dit ook binnen in zich hebben.

Wanneer een arme van geest tot Jezus komt en door Hem gedoopt wordt met zijn Heilige Geest, ontvangt zo'n persoon een inwonende geestelijke kracht, waardoor hem niets meer onmogelijk wordt. Zegt de apostel niet:

'Gezegend zij de God en Vader van onze Here Jezus Christus, die ons met allerlei geestelijke zegen in de hemelse gewesten gezegend heeft in Christus (zijnde)'? De Heer wil ook de armen van geest overplaatsen in de hemelse gewesten, en de Heilige Geest maakt het hun mogelijk te bedenken de dingen die daar zijn, daar te wandelen, te strijden en te overwinnen.

De 'kleine' mens wordt door dit evangelie losgemaakt van zijn gebondenheden en uitgetild boven de dingen dezer aarde. Hij staat als op een bergtop en leeft in de geestenwereld.

Zalig zijn betekent de verheffing van het menselijke leven op een hoger niveau. De Heilige Geest, die kennis heeft van alle dingen en zelfs de diepten Gods doorzoekt, wil van zijn rijkdommen meedelen aan de bezitloze geest, waarmee Hij samenwoont. Hij wil de leiding nemen in het leven van geest, ziel en lichaam om de mens langs de juiste weg naar de volmaaktheid te voeren. Zalig de armen van Geest, want ook hen wenkt dit einddoel des geloofs.

de tragiek van de terugkeer

Hoe het was

Wie waarlijk pinksterfeest gevierd heeft, had op die dag een blijde koninklijke ervaring. Op zijn pinksteren ontvangt de discipel van Jezus als onderpand van de goddelijke natuur de Heilige Geest. Dit is geen (weder)geboorte, maar een huwelijksluiting. Voortaan wonen de Geest van God en de geest van de mens samen in hetzelfde huis en beschikken zij samen over dezelfde ziel. 'Uw Maker is uw man, Here der heerscharen is zijn naam' (Jes. 54:5). Dan is de bede of dit samenzijn harmonieus en blijvend mag zijn, opdat de andere partij niet bedroefd wordt en zich terugtrekt.

Wat God door Jezus samengevoegd heeft, zal de mens niet scheiden! Dit geldt in het natuurlijke leven en ook in het geestelijke. Het gaat op pinksteren niet om tastbare en zichtbare zaken, maar om geestelijke realiteiten.

Op de pinksterdag werd vanuit de onzienlijke wereld een geluid vernomen als van een orkaan. De discipelen werden overstroomd met en doortrokken van de Heilige Geest. Jezus noemde dit 'aangedaan worden met kracht uit de hoogte', dat wil zeggen met potentiëel (vol van kracht) leven uit de bovennatuurlijke wereld.

Bij de wedergeboorte hadden zij de aardse sfeer verlaten en de voet in het hemelse Kanaän gezet. Nu werden zij toegerust om daar te wandelen, te leven en te strijden. Op dat ogenblik werden de gedachten in klanken en woorden vertolkt, die niet meer door het menselijke verstand gevormd of gecontroleerd werden, maar door de Geest van God. Met dit teken der tongen ving een nieuwe periode aan. Het Koninkrijk Gods was nabij gekomen en het lag voortaan onder het bereik van iedere gelovige.

De gemeente van Jezus Christus was door deze doop in staat op de hoge weg te wandelen, dat is de geestelijke weg in de hemelse gewesten. Welk een wereld ging toen open! Er was sprake van visioenen, van dromen en van profetieën. Op bedden en matrassen droeg men zieken naar de discipelen en in de schaduw dezer mannen kwam volledig herstel.

De krachten van de toekomstige of onzienlijke wereld werden openbaar. De hemel was geopend en de engelen daalden neer en stegen op. Heil en goedertierenheid, blijdschap en onuitsprekelijke vreugde werden het deel der gelovigen. De Zoon des mensen was teruggekomen en openbaarde zijn goddelijke en bevrijdende krachten door zijn volk heen tot heil voor ieder.

Ballingschap en uittocht

Dit pinkstertijdperk heeft niet lang geduurd. De gemeente van Jezus Christus viel uit de hemel, dit wil zeggen dat zij de geestelijke waarden en wetten losliet. Over wedergeboorte en besnijdenis des harten werd weinig

meer gesproken. Deze werden tot dorre theologische begrippen. De doop in de Geest werd niet meer gezocht en zo verdwenen ook de geestelijke gaven.

Hoewel de Geest van God uitdrukkelijk getuigd had dat men naar deze gaven moest streven, werden zij als overbodig en in strijd met de moderne wetenschap uitgebannen. Daar men ook geen machten en duivelen uitdreef, bleven de miljoenen een prooi der demonen. Het godsdienstige leven speelde zich voortaan op aarde af.

De woorden die Jezus tot het volk der Joden sprak: 'Gij zijt van beneden, maar Ik ben van boven', gelden ook voor de christenen wier religieus leven zich alleen afspeelt in de natuurlijke en zichtbare wereld. Dezen kennen alleen een historisch, maar geen persoonlijk pinksteren. Zij zoeken daarom niet de dingen die boven zijn, maar die op de aarde zijn. Zij begrijpen zelfs niet meer wat er met dit 'boven' bedoeld wordt. Zij menen dat zij daar pas na hun dood kennis mee zullen maken!

In het Oude Testament vinden wij de illustratie van deze wegvoering van het volk God uit het hemelse Kanaän naar de natuurlijke wereld. In Jesaja 41:1 is sprake van een volk, dat verbannen was 'van eigen bodem', 'van eigen plaats' en 'van de grond des Heren'. Een mensenleeftijd woonde Israël niet in Sion, maar in Babel. Het ware Israël treurde daar bij de wilgen en hunkerde naar eigen land.

Zo zagen alle eeuwen vele gelovigen uit naar de tijd, dat zij uit Babel mochten trekken en hun plaats innemen in het hemelse Sion en Jeruzalem dat boven is. Zij verlangden naar een pinksterbeleving, omdat pinksteren

tegenover Babel staat, zoals de hemel tegenover de aarde en de onzichtbare wereld tegenover de zichtbare. Zij wisten immers dat het Koninkrijk van Christus niet van deze wereld is.

Waar zij zich niet realiseerden dat wij bij onze wedergeboorte reeds overgezet worden in het Koninkrijk van Christus, gingen velen uitzien naar het leven na de dood en dit op alle mogelijke manieren idealiseren.

Zoals er eenmaal een einde kwam aan de Babylonische wegvoering, zo is er een einde gekomen aan het tijdperk van geestelijke slavernij en gebondenheid, en klinkt de oproep: 'Gaat uit van haar, mijn volk; opdat gij geen gemeenschap hebt aan haar zonden en niet ontvangt van haar plagen' (Openb. 18:4).

Uit Babel trekken, betekent een leven van harde dienstbaarheid loslaten, waarbij men geen overwinningen boekte, om voortaan te wandelen, te strijden en te overwinnen in de hemelse gewesten. Gods volk heeft eeuwen lang in ballingschap geleefd en het was onderworpen aan de machten der duisternis, die zich openbaarden door ziekte, zonde en gebondenheid.

Onze vaders dreven geen duivelen uit, legden de handen nimmer ter genezing op zieken, spraken niet in tongen en kenden geen geestelijke gaven. Daarom zitten wij bij de overoude puinhopen en de verwoeste plaatsen in het Koninkrijk Gods. De vrede, de gerechtigheid en de blijdschap waren van ons geweken. Wij leefden geestelijk in een land van de schaduw des doods, ondanks de vele kerken en organisaties, de wetenschappelijke opleiding, de titels en predicaten, de leerstukken en

formulieren, de kathedralen en mooie kerken, en alles wat nog meer indruk kan maken op de natuurlijke mens.

De tragiek van de terugkeer

Het verloop van de geschiedenis van het volk dat uit Babel terugkeerde, is diep tragisch. De stad en de tempel werden herbouwd en de tijd van de Babylonische ballingschap was spoedig vergeten.

Uiterlijk had men met de afgoderij der vaders gebroken en de tempelceremoniën in ere hersteld, maar innerlijk hadden de leidslieden geen verbinding met God. Hun religieus leven was geheel op uitwendigheden gebaseerd en had ten doel bij de mensen in aanzien te zijn en elkander te behagen en niet God.

Toen kwam Jezus Christus tot zijn volk. Hij kwam tot hen die nu weer op eigen bodem leefden. Hij kwam tot de zijnen, maar dezen namen Hem niet aan. Hij moest zelfs zeggen: 'Maakt ook gij de maat uwer vaders vol!' Het volk dat in Jeruzalem woonde, heeft Jezus gekruisigd. Daarom sprak de Heer tot zijn discipelen, dat zij uit Jeruzalem moesten trekken.

Als pinkstervolk zullen wij deze les diep ter harte moeten nemen. Wij trokken uit Babel en zagen iets van de geestelijke wereld. Wij spraken als de eerste christenen in nieuwe tongen en de hemelse gaven begonnen te functioneren. Wij trokken naar het land dat een verblind christendom verlaten had.

Maar lieten wij het oude systeem ook los of namen wij dat mee op de terugtocht? Is pinksteren losgemaakt van eerezucht, van gedachten aan geld, van zonden en van eer van mensen? Beginnen wij weer met pinksterkerkjes te bouwen of pinksterorganisaties te stichten naar het model dat wij in Babel zagen? Wij horen van leerstukken die men officieel moet ondertekenen om lid van een gemeenschap te worden. Men gaat samen een leer over de Heilige Geest vaststellen, maar zijn gaven wijken weg en het spreken in tongen behoeft niet meer bij iedereen voor te komen. Zo kan het gebeuren dat men de naam pinkstergemeente draagt en uiterlijk de leer vasthoudt, terwijl de pinksterervaringen niet meer beleefd worden.

In de praktijk is er dan alleen nog maar een verschil van dogma met andere kerken. De zieken worden niet meer genezen, gebondenen niet meer bevrijd, er wordt niemand meer gedoopt in Gods Geest en de Here spreekt niet meer in de gemeente door profetieën en openbaringen. Dan kan gezegd worden wat wij van Simson lezen: 'De Here was van hem geweken, maar hij wist het niet!'

Het gevolg is een desolate, droefgeestige sfeer in de gemeente. De mensen bidden jaren om de doop in de Geest, maar ontvangen niet. Er wordt luidruchtig om een opwekking gebeden, maar men merkt niet op dat de spade regen al aan het vallen is en wendt zich daar ook niet heen. De geest is zo ingesteld op verbreking, boete, verootmoediging, kermen, zuchten en klagen, dat het hart niet open is voor de opwekking die God geeft in blijdschap, hernieuwing, vrede en gerechtigheid.

De pinksternensen zullen vernieuwd moeten worden in hun denken en hun ogen en oren zullen geopend moeten worden!

Wij willen de christenen de ogen openen, opdat wanneer het oordeel of scheiding over de aarde gaat, zij niet aan de verkeerde kant zullen staan.

Waar geen wandel is in de hemelse gewesten in eenheid des Geestes, in een band der liefde verbonden met God en de broeders, waar niet in de hemelse gewesten gestreden wordt, leeft men op aards niveau.

Waar in pinkstersamenkomsten twist, nijd, jaloesheid en tweedracht aanwezig zijn, daar is Babel of de verwarring. Wie in de onzienlijke wereld kampt, heeft geen behoefte meer aan ruzies met broeders of zusters. Wanneer in pinkstergemeenten twisten zijn, werkt daar niet de Heilige Geest, maar de duivel. Daarom: vliedt uit Babel en trekt uit Jeruzalem! Maakt u ook los van een imitatiepinksteren, dat wel de uitwendige vorm heeft, maar geen innerlijke kracht of blijdschap bezit.

Er is afval, ook in de pinksterbeweging, maar het overblijfsel wordt behouden. God laat zijn plan met de mens niet los. Het doel van zijn schepping is immers de volmaakte gemeente. Daarom profeteerde Joël dat in het laatste der dagen de grote opwekking komen zou.

Jezus sprak: 'Dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde of de volheid gekomen zijn' (Matth. 24:14).

De tekenen van bloed, vuur en rookzuilen komen niet voordat het evangelie van het Koninkrijk Gods over de gehele wereld verkondigd zal worden. De

boodschap van de onzienlijke wereld is nog niet gebracht, maar prijs de Heer, er is een begin. De openbaring van de zonen Gods is aanstaande en alleen christenen die door de Heilige Geest jagen naar het volkomene en toegerust zijn tot de geestelijke strijd, kunnen standhouden tot de eindoverwinning.

dood en leven

Wanneer wij bij de doop onze aandacht richten op het lijden en sterven van onze Heer Jezus Christus en op zijn opstanding, verbinden wij als christenen deze heilbrengende feiten met onze eigen dood en met ons eigen leven.

Wij waren immers 'dood door onze overtredingen en zonden, waarin wij vroeger gewandeld hebben'. Door ons contact met de boze machten en door het overtreden van Gods wetten waren wij gescheiden van de levende God. Het zijn immers de zonden die tussen God en de mens scheiding maken.

In Efeziërs 2:2 verklaart de apostel onze vroegere wandel als 'overeenkomstig de overste van de macht der lucht'. Wij leefden in navolging van het denken en het handelen der wereld, van hen door wie wij opgevoed werden en van hen die ons omringden. En het leven dezer wereld wordt bepaald door de beïnvloeding van de overste der 'luchtmacht', de geesten die de gedachten en de handelingen der mensen tot wetteloosheid of tot ongerechtigheid leiden.

In Hebrëen 2:14,15 staat, dat Jezus door zijn dood allen bevrijden zou, die gedurende hun ganse leven door angst voor de dood tot slavernij gedoemd waren. Hij deed dit door de duivel te onttronen.

Hoe is het deze gelukt ons onder de macht van de dood te brengen? Vanaf het begin heeft hij dit in drie etappen gedaan en zijn methode is nog steeds dezelfde. Hij begint met de geest van de mens los te maken van de waarheid

Gods, door hem leugens te laten geloven. Het gevolg is dan, dat de mens geestelijk sterft. De gehoorzaamheid aan God die de waarheid is, brengt leven, maar de gehoorzaamheid aan de duivel, die de vader der leugen is, brengt de dood. Wie de waarheid vasthoudt, is met God verbonden en zondigt niet. De waarheid is, dat God goed is, dat Hij de wereld liefheeft, dat Hij haar wil redden en herstellen en dat Hij begint bij de mens, die Hij eens als koning over zijn schepping gesteld had.

Zo luisterde Eva naar de leugen en maakte zich hierdoor los van God en stelde zich open voor de zondemachten. Want de vader der leugen komt steeds met zijn gevolg. De boze geesten specialiseren zich erin om de begeerten van de ziel tot zich te trekken en te bevruchten. Dit wetteloze verlangen voert naar de wetteloze daad, waarna de ziel die zondigt, sterft. Zij vergadert zich immers in de onzienlijke wereld 'schatten des toorns'. Zij wordt 'verdorven' en bezwijkt onder de schuld. Uit het hart van de mens komen dan: haat, toorn, jaloezie, eerzucht en onreinheid.

In het gevolg van de duivel zijn ook de ziektemachten, die het lichaam tot wetteloosheid trachten te brengen. Tenslotte bezwijkt dit onder deze aanvallen of onder het geweld des duivels en het sterft. De laatste vijand, de dood, is een koning, die over allen heerst, zelfs over hen die niet gezondigd hebben, zoals zuigelingen en dieren.

Wanneer God de mens herstellen gaat, gebeurt dit ook in drie fasen, namelijk naar geest, ziel en lichaam. Dit herstel begint in de geest van de mens, als deze het evangelie hoort, de leugen loslaat en de waarheid aanvaardt. De geest verbreekt dan het contact met de duivel (een verbroken

geest) en de mens richt zijn vermoeide en verslagen geest door het geloof op God, waarmee zijn wedergeboorte aanvangt. Zijn geest wordt vernieuwd en zelfs verbonden aan de goddelijke Geest.

De tweede fase is de opstanding der ziel. Door het geloof in het offer van het Lam Gods wordt de schuld, die op de ziel drukt, weggenomen en de losmaking van de zondemachten neemt een aanvang. Het bewustzijn wordt gereinigd en het schuldbesef verdwijnt. De ziel ontvangt nieuw leven en wordt genezen, om te functioneren naar de bedoeling van de Schepper. Deze opstanding brengt in haar het Koninkrijk Gods, namelijk vrede, gerechtigheid en blijdschap. Jezus sprak over deze opstanding van de innerlijke mens: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, de ure komt en is nu, dat de doden naar de stem van de Zoon van God (de waarheid) zullen horen, en die haar horen, zullen leven' (Joh. 5:25).

Maar ook voor de christen, wiens innerlijke mens met de Geest Gods verbonden is, geldt, dat het de mens gezet is eenmaal te sterven. Het ogenblik komt dat de levensgeest, die ook het natuurlijke leven in stand houdt, het niet meer kan volhouden tegen de ontbindende machten van de dood. De tijd is dan aangebroken dat de innerlijke mens van het lichaam gescheiden wordt. De mens 'geeft de geest'. De innerlijke mens blijft dan in het Lichaam van Christus, want wie eenmaal naar ziel en geest is opgestaan en wie tot het einde volhardt, sterft niet meer, maar leeft eeuwig voort.

Naar ziel en geest is de mens onsterfelijk, maar zijn lichaam is vergankelijk. Over deze innerlijke mens sprak de Heer: 'Wie in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven!'

In het volle evangelie is het de duivel evenwel dikwijls gelukt het herstel van het lichaam als eerste naar voren te schuiven. Men stelt dan ziekteeloosheid, dus het onberispelijke lichaam, vóór de zondeloosheid. Dit is niet te verwonderen, want het is gemakkelijker waarneembaar. In onze tijdsbedéling gaat het echter in de eerste plaats om het herstel en de volmaking van de innerlijke mens, 'opdat deze volmaakt zij en tot alle goed werk volmaakt toegerust', zodat het Koninkrijk Gods in hem functioneren kan.

Is dan de genezing van het lichaam niet meer belangrijk? Het antwoord is, dat wij de schat in een aarden vat hebben. Het vat bewaart de schat. Nu kan dit omhulsel wel beschadigingen oplopen of verouderen; er kunnen door het gebruik stukjes afraken, maar wanneer er een scheur in het vat komt, verliest het zijn inhoud. Lichaam en ziel staan in nauwe betrekking tot elkander. Wij bidden voor lichamelijk herstel, indien door ziekte het Koninkrijk Gods aangetast wordt. Wie voortdurend hoofdpijn heeft, wie aan aderverkalking lijdt, wie blind is of doof, of geestesziek, verliest zijn vrede, blijdschap en dikwijls ook zijn gerechtigheid.

Er komt een tijd dat de geestelijke mens opstaat met een onsterfelijk en onvergankelijk lichaam. Dit is het sluitstuk van de totale opstanding. Het opstandingslichaam wordt dan volmaakt geregeerd door de wetten des Geestes. De zonen Gods zijn dan gelijkvormig aan en functioneren op dezelfde wijze als de Zoon van God. Zij zijn volmaakt en geschikt om in de onzichtbare en zichtbare wereld vanaf de troon van God heerschappij uit te

oefenen. De opstanding van Jezus Christus is een onderpand van deze heerlijkheid!